

вѣколко пѣти, помисли какво да каже, преглътна. Боляр-книниѣ сведоха очи, хапката спрѣ на гърлото имѣ.

Най-сетне госпожа Теодора се окопити. Тя поглади съ треперяща отъ ядѣ рѣжа момичето и каза:

— Право е. Откакѣ латиниѣ убиха баща ѣ при Солунѣ, Мария всѣки день го споменува и подрежда кандидото надѣ мраморната плоча. Хайде сега седни да си починешъ и да закусишъ.

Разговорѣтъ почна общо. Всички се надпреварваха да задаватъ въпроси и да отговарятъ, като отбѣгватъ да говорятъ съ момичето, за да не попаднатъ пакѣ въ нѣкое неудобно положение.

Мария почувствува това отчуждаване, това пренебрегване. Обясни си го пакѣ съ това, че никой не я зачита понеже всесилниятъ ѣ баща не е вече живѣ за да я защищава. Една скрита сълза блесна въ окоото ѣ. Тя престана да яде.

Въ шумната глѣчка никой не забеляза това.

Залѣзващото слѣнце почна да хвърля дълги сѣнки по склона на хълмоветѣ. Далече нѣкъде отекнаха звънци отъ стада, гората зашушна въ непрестанна трѣпка, тихиятъ плѣсъкъ на потоцитѣ стана още по-хладенѣ и свежѣ.

Далечниѣ планини станаха яркосини срѣдъ бледото небе. Само на западѣ жива червена свѣтлина багрѣше рѣжа на Дербента.

Когато царската кочия приближи градскитѣ порти, внезапно Мария разтвори широко очи и остана нѣколко мига така, сякашъ тресната отъ мълния, загубила способността да говори, безъ да може да отмахне взорѣ отъ рѣжката на царицата.

Това което бѣ видѣла надвишаваше всѣко светотатство. Най-скѣпото нѣщо, което момичето имаше на свѣта, прѣстена, който царѣ Иваница му бѣ подарилъ при последното заминаване, отъ което не се бѣ върналъ вече — блетѣше върху прѣста на ненавистната мащеха.

Царицата сбърчи вежди. Тѣснитѣ ѣ черни счи се свиха като на котка.

— Марио, намѣрихъ този прѣстенъ въ раклата ти...